

Polen, Lublin (Gardzienice), juli 1992

Marinel wist dat er bij de Poolse werkers in Sterksel een knul werkte die bij een Poolse volksdansgroep zat. Hans en Max contact gelegd, want wij wilde graag met de groep naar het buitenland en voor het Festival konden we ook Oost-Europese groepen gebruiken. Het bleek universiteitsstad Lublin te zijn. Hij zou contact leggen met zijn groep.

Dat resulteerde in een uitnodiging om naar Lublin te komen en het verzoek om bij ons te mogen optreden. Lublin in Oost Polen is 1400 km van Heeze, dus dat werd een tweedaagse reis.

Met erg veel brief, fax en belwerk lukte het uiteindelijk om bij Poznan een soort natuurvriendenhuis te vinden waar we zouden kunnen overnachten en eten. Bleek verlaten in de natuur te liggen met een zwemmeertje vlak bij.

Onderweg ter hoogte van Berlijn een lange stop om Frits zijn rust te geven. Daarna naar de Poolse grens. 10 minuten voor de grens komt de vriend van Lilian naar voren: Lilian is haar paspoort verloren, waarschijnlijk op het gemeentehuisplein. Oh, je, wat nu? Frits: laat mij maar even begaan. Iedereen op zijn plaats.

Douanier stapt in bus: vraagt: Allemaal Hollanders? Frits snel: Ja, trek in een koele Cola? Douane: Ja graag! Frits haalt 2 blikjes uit de minibar en geeft ze de douanier. We mochten doorrijden.

Met de grenspassage achter al ons wist chauffeur Frits dat we royaal te vroeg in Lublin zouden zijn en bood aan om nog even in Warschau te stoppen, (de wegen waren beter dan verwacht) hij wist vlak bij het centrum een parkeerplaats voor bussen. We hebben we gedaan en gelukkig was iedereen weer op tijd in de bus, alhoewel het laatste groepje een taxi moest gebruiken.

In Lublin bleek men ons 30 km ten zuiden te hebben ondergebracht in de gebouwen van een volksuniversiteit: Gardzienice. Er bleek ook een groep muziekstuderende kinderen uit Tsjernobyl op vakantie te zijn. Onze jongeren en het orkest hadden er geregeld contacten mee.

Ons onderkomen was eenvoudig, ik had onder andere een hurkdouche en 's avonds nog zelden warm water.

Toen we het programma echt kregen bleek dat we in een openlucht theater met 200 niet betalende bezoekers een uur moesten vullen. Grote schrik bij Riekje! We moesten al onze series en was los danswerk doen, de mensen die in het Maroesjka koor zaten moesten een omkleed moment vullen met

Nederlandse liedjes. Met verschillende kostuums en zang is het gelukt. Vooral de Gort met Stroop

gaf bij het publiek veel hilariteit als Ton zijn dame niet kon tillen en deed alsof hij door zijn rug ging. Het lukte en naderhand was de organisatie erg enthousiast: niemand uit publiek was weggelopen en het was ons record, 1 uur en 7 minuten continu! In de balzaal van de volksuniversiteit hebben we een keer onze gastgroep ontmoet, met wat optredens voor elkaar en natuurlijk die prachtige Poolse zang

We maakten tripjes in de mooie omgeving met prachtige uitzichten op de meanderende rivier. We gingen en dagje naar Zamosc. We hadden allemaal geprobeerd een wit Maroesjka T shirt aan te hebben met blauwe spijkerbroek, en zijn spontaan op het marktplein gaan dansen. Publiek wilde er voor gaan betalen, maar dan vonden we te gênant.

Nog een tweede optreden, op de slot dag van het festival, waar we een normale optreedtijd op het podium mochten. De afsluiting van het festival met een polonaise van alle groepen dwars door het openlucht theater. Chauffeur Frits voelde zich steeds meer in de groep opgenomen en ging bij optredens bij het orkest helpen met aan geven van de instrumenten. Ons orkest speelde altijd live, maar ontdekte een Pools orkest dat playbackte uit angst fouten te maken.

Voor de slotavond zou er een BBQ zijn. Onze gastheren vroegen aan Hans: als jullie ook een krat bier betalen, dan hebben we 60 flesjes bier: dan kan ieder er één hebben. Hans deed een royaler tegen bod, uit de reiskas, zodoende kon het een gezellig feest worden. Achter ons in het duister bleken de kinderen uit Tsjernobyl te staan kijken. We hebben ze er ook in betrokken.

De volgende ochtend betrokken we weer naar Poznan, waar we onze laatste avond hadden aan de oevers van het meertje.

Op de terugreis wilde Frits vanwege de paspoorten hetzelfde doen. Maar onze jeugd had de laatste avond flink doorgezakt en Lilian lag in 't gangpad te slapen. We dachten: dan kan ze zich ook niet zenuwachtig maken. Maar toen de douanier de bus instapte wees hij direct de slapende Lilian aan: van haar wil ik het paspoort zien. De argumenten: die zit in de bagage onderin: ga maar open maken.

Daar zat het paspoort dus niet. Douanier: leiding moet het maar gaan regelen in Warschau bij de ambassade, dus terug. Frits: er is geen leider, het is gewoon een groep. Frits en Lilian mee naar douane kantoor en met wat steekpenningen en spraaktesten van Lilian door steeds hogere petten, mochten we na een klein uur toch verder en kwamen we na dit langste tournee weer goed in Heeze terug.

MvH